

Som nyfallen snö

I bergsmännen skapade God ljuset. Han såg att det var gott. Han skilde det från mörkret och kallade det dag. Men mödret kallade han natt. Han gjorde på stora juss. Det större ljuset, solen, skulle råda över dagen, och det mindre ljuset, månen, skulle råda över natten. Likaså sijnarna. Nu hade God skapat iden.

Det blev atom och det blev morgon. Dagarna, nätterna, veckorna, månaderna, åren och århundradena gick med glädje och sorg, segret och nederlag i människornas värld. Ändå har det bara gått en sekund av evigheten.

Medan denna evighets sekund varar, är vi på väg att stiga upp. Det är så kallt i huset att vi knappt vågar sticka ut tårna under de tjocka, varma dunuckena. Det är en ny dag igen, ljus och värme. Det är första dagen på ett nytt årtusende.

Jag sitter mig upp i sängen, för undan gårderna och likar ut genom fönstret.

– Det här snöat! ropar jag och får upp. Jag känner inte ens att gubbet är kallt, för jag är så tvungen att få komma ut i den vita nyfallna snön. Min lillebror kliver ner från sängen. Han knäpper upp den rånliga nattrocken med sina knubbiga fingrar och klär på sig. Han är inte lika snabb som jag, eftersom han är yngre.

– Skända dig! säger jag otvivelaktigt. Det ligger snö överallt, kristit snö som ingen har trampat på. Vi skyrar oss, så vi kommer förut ut!

Vi springer ut i trädgården och kastar oss i snön. Min bror ler så att det skiner i gångarna. Han har tappat flera mjölkländer. Han skriker och droppar hela ansiktet i snön, och när han tittar upp är han alldeles blå och äppelkinderna röda. Han är glad, jag ser alltid när min bror är glad. Jag är också glad och jag ligger mig ner i snön och ligger helt stilla. Jag ser upp på den blåa himlen. Den ligger mjuk och beskyddande över jorden.

– Lillebror, kom och ligg dig här. Vi ligger och tittar på himmel och jord.

– Nu leker vi, säger min bror otvivelaktigt.

– Vi får använda snön!

– Eftersom vi redan ligger ner är det lika bra att vi gör änglar i snön, säger jag och vi kastar med armar och ben. Min snöängel är perfekt. Den har långsamma med vingor. Min lillebrors ängel liknar egentligen mer en elefant än en ängel, och vi gräskratlar.

Vi bestämmer oss för att bygga en snöbudda. Vi hamnar skolar och gräver en djup håla i en stor driv. Efter många ansträngningar är hyddan klar.

– Ska vi inte be mamma koka chokladmjölk åt oss, och så sätter vi oss i snöhyddan och dricker den där föreslår jag. Lillebror gillar idén och ler pillemaniskt. Vi går in och får varm choklad i en termos och dessutom steampyls att ta med oss in i snöhyddan. Mamma vill gärna följa med oss ut. Det är skojigt att ha henne med i hyddan. Vi sitter och snäprar med varandra alla tre och ser ut genom öppningen på snön utanför.

– Kommer ni ihåg hurdan snön var i morse? frågar mamma.

– Ja, det gör vi. Den var helt otvivelaktigt. Ingen hade gått på den. Den låg alldeles slät. Mamma ler och säger att man kan lära sig olika saker av nyfallen snö.

– Ett nytt årstusende är som nytt som ingen har trampat på, inte ens en liten fågel. Den är ren och oavvärd, full av tillfälligheter och möjligheter att göra olika skojiga saker.

På kvällen ligger vi oss jätteuttrötta med huvudet på kudden och mamma ber oss det tjocka duncket. Innan vi vet ordet av sover vi som sockar.

Första dagen på ett nytt årstusende har gått, och den första natten är inne. Dagarna, nätterna, veckorna, månaderna, åren och århundradena skall gå, men i universum är ett nytt årstusende som en morgon med nyfallen snö – och ännu har inte en sekund gått i evighetens rike.

